

LIEFDE ZONDER VERLEDEN

Anne May

LIEFDE ZONDER

Verleeden

zorgen voor de liefde #2

anne may

Liefde zonder verleden
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Anne May

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Simone Lier & Juliëtte Heugen

Eerste uitgave juni 2021
ISBN 9789403628813
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Isolated from the outside
Clouds have taken all the light
I have no control it seems my
Thoughts wander off

Of the time when I tried to
Live life without you

Birds falling down the rooftops
Out of the sky, like raindrops
No air, no pride

...

To a place without fear, with no moonlight
All I need are trees and flowers and some sunlight
Where memories are being made and where the old one dies
Where love ain't lies

Birds falling down the rooftops
Out of the sky like raindrops

(Birds, Anouk)

Lieve S,

Ik weet dat ik je beter niet kan schrijven. Ik moet namelijk een toets maken, maar die mafketel van Engels zit zo raar naar me te kijken.

Misschien moet ik toch maar mijn bloesje dichtknopen.

Ik word echt gek van dat gestaar van hem. Zal ik hem zeggen dat ik pas vijftien ben? Pedo.

Sowieso, wat is het nut van school? Echt hoor, vorige week nog vakantie en nu al een onverwachte, schriftelijke overhoring. En ik kan me gewoon niet concentreren, want ik denk aan jou. En aan die wijze woorden die je altijd zegt. Jij snapt de wereld echt zoveel beter dan die achterlijke gekkies hier. Serieus, dit dorp staat gewoon met één been nog in de middeleeuwen. Dat wij vrouwen een broek mogen dragen, heet hier nog steeds 'vooruitstrevend'. Nee, losers, dat is normaal!

Ik hoop zo echt heftig dat ik je snel weer spreek. Hier word ik met de minuut dommer. Alsof ik word meegesleurd in die donkere onderstroom (dat kennen wij als kustvolkje wel), maar jij bent mijn zeevonk. Die oplicht als die wordt aangeraakt.

Liefs, jouw Abigail.

PS Dit durf ik dus echt niet te sturen.

PS 2. Die laatste zin klonk misschien een beetje gek.

PS 3. Maar ik ga dit toch sturen.

PS 4. Misschien ben ik wel gek.

PS 5. Maar jij redt me uit deze onderstroom.

- 1 -

Abby

‘Was dat de bedoeling?’ Miriam vraagt het met zoveel gevoel voor drama dat mijn ‘Nee, natuurlijk niet’ totaal overbodig is. Haar vraag ‘Wat nu?’ is veel relevanter en des te moeilijker te beantwoorden. Mijn nieuwe appartement lijkt wel een slagveld met het stof nog dwarrelend om ons heen. Ik meen zelfs een wit laagje kalk op Miriams donkere haren te zien. Ze heeft haar handen voor haar gezicht geslagen alsof ze heel geschokt is, en hoewel ik haar nog niet zo lang ken, weet ik gewoon dat ze haar lach probeert in te houden. Die bruine ogen van haar fonkelen mij iets te amusant.

‘Het is echt niet grappig.’ Hoewel ik het zo serieus mogelijk probeer te zeggen, word ik al geteisterd door de lachkriebels die me kietelen aan de binnenkant van mijn buik. De slappe lach staat me wat dat betreft om de hoek op te wachten. Niet omdat het nou echt zo hilarisch is wat hier zojuist is gebeurd. Het is een ramp, en dat is nog zwak uitgedrukt om de start van mijn nieuwe leven te omschrijven. Dit had zelfs de meest fantasierijke figuur op aarde niet kunnen bedenken. Ik heb nog geen dag de sleutel en mijn nieuwe woning ziet eruit als een onbewoonbaar kraakpand. En ik was er zo blij mee: drie eenvoudige kamers, een praktisch ingerichte badkamer, een keuken voor één persoon en een prachtig uitzicht op de duinen. Dat kan toch niet misgaan? Blijkbaar wel.

Abby fails. Again.

Miriam kijkt me inschattend aan. Ook zij probeert de ernst van de situatie in te zien, ondanks het feit dat het duidelijk is dat ze bijna

in haar broek pist van het lachen. Of eerder het inhouden van haar lach. ‘Ik kan Gideon vragen of hij kan helpen, maar ik denk niet dat het veel uit gaat halen,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Gideon?’ Het lijkt me sterk dat haar vriend hier de oplossing voor weet. ‘Wat zou hij nu kunnen doen dan?’ Ik wil niet lomp overkomen, maar Gideon is vanaf zijn middel verlamd. Die zet niet eventjes een boekenkast overeind.

‘Hem recht lullen?’ Nu lukt het Miriam niet meer om zich in te houden. Ze heeft zo’n typische lach waardoor je niet anders kan dan meelachen. Dat is alleen nu niet zo handig, want we hebben serieuze zaken om aan te pakken. Met mijn handen in mijn zij ga ik voor het probleem van de avond staan.

Een echte donkerbruine Kallax – voor de Hemnes had ik geen geld meer – hangt verloren tegen de muur aan. Of beter gezegd: half door de muur heen. Het was al een crime om dat ding in elkaar te zetten en dat heeft ons een groot gedeelte van de middag en avond gekost. Vandaar dat we hem tot ‘het probleem van de avond’ hadden omgedoopt. Toen wisten we echter niet waartoe dat meubel allemaal in staat was. Na het nodige bloed, zweet, en hier en daar stiekem ook een paar tranen, lukte het ons om ‘het probleem’ om te toveren in een echte boekenkast. Iets waar Miriam en ik als twee zelfstandige vrouwen best trots op waren, ondanks het feit dat we een aantal schroefjes overhielden. We konden toen nog niet bevroeden waar de echte uitdaging lag. Het kon zijn dat we de situatie onderschat hadden, of onze eigen vaardigheden overschat hadden. Hoe dan ook, het leek ons niet zo moeilijk om ‘het probleem van de avond’ over-eind te krijgen. Miriam beweerde dat ze regelmatig voor hetere vuren stond – een opmerking waar ik liever niet op in wilde gaan – en dus paktten we het probleem bij de boekenplanken om hem op zijn plek te zetten.

Die kast dacht daar natuurlijk heel anders over. Hij was met geen millimeter te vermurwen. Tot Miriam er een flinke duw tegenaan gaf, wat ‘het probleem’ deed zwichten als een rietstengel in de wind. Dwars door die muur heen.

‘Fuckin’ hell..’ Ik duw tegen de kast aan, maar hij zit muur- en muurvast. Zelfs een flinke klap brengt hem niet van zijn à propos. Mijn hand helaas wel. Die begint direct te gloeien. ‘Godver..’

‘Slik hem in!’ Miriam heft vermanend haar vinger omhoog.

‘Dat soort woorden mag je hier niet meer zeggen.’ Ze kijkt me nog strenger aan dan mijn schooljuf van vroeger, en die dwong je zelfs je mond te spoelen als je ‘chips’ zei. ‘Je moet echt meer op je taal gaan letten, Abby.’

‘Ga je nou serieus je taalbuddy taalles geven?’

‘Eerder een inburgeringscursus wat betreft dit dorp. Je weet toch dat het ijdel gebruik des Heeres naam hier niet gewaardeerd wordt?’

‘Zo zo,’ mompel ik. ‘De leerling overtreft de meester, hoor.’ Alsof ik niet weet hoe het er in dit kustdorpje aan toegaat. Bijna alle clichés over het wonen in een dorp waarin een gesloten, zwaargelovige gemeenschap de boventoon voert zijn waar. Op één klein detail na: in het echt voelt het nog veel beklemmender. Iedere vorm van vrijheid grijp je dan met beide handen aan. Zelfs als het een nieuwe gevangenis betreft.

Miriam kijkt me glimlachend aan. Het voelt geruststellend, maar ze heeft geen idee waar mijn tripjes naar het verleden toe leiden. Gelukkig maar. Hoewel ik nog weinig van haar weet, weet ik wel dat zij de meest pure persoon is die ik ooit ben tegengekomen. Nou ja, ik kan misschien nog wel iemand noemen, maar Miriam heeft geen spatje duisternis op haar ziel. Dat is bij mij wel anders.

‘Misschien is het wel een voorbode,’ zeg ik al wijzend naar de kast. Een venijnige steek schiet door mijn hand. Die heb ik dus echt goed bezeerd. Ik hoop niet dat ik daardoor morgen niet aan het werk kan. Dan valt mijn eerste werkdag ook al in het water.

‘Niet zo negatief, Abby. Is er misschien iemand die je kan bellen?’ Miriam vraagt het voorzichtig, alsof ze weet dat ik hier niemand meer heb. Ze weet dat ik uit deze buurt kom, maar meer ook niet. Zo voelt het ook. Ooit was ik hier, en dat was het. Ik ben niet gebleven. Blijkbaar heeft karma me iets te vertellen, maar ben ik te eigenwijs om te luisteren. ‘Weten je ouders eigenlijk al dat je weer terug bent?’

‘Nee,’ antwoord ik zonder haar aan te kijken. Voor mijn gevoel ben ik helemaal niet terug. Ik ben er gewoon weer, of misschien kan ik beter zeggen dat ik ‘hier’ ben. ‘Weer’ suggereert dat ik hier al eerder was, maar de Abigail die hier tien jaar geleden als zestienjarige de boel verliet komt nooit meer terug. Schade en schande heeft me veranderd, al heeft het me natuurlijk ook iets heel moois gebracht. Iets wat het waard is om voor te vechten.

‘Je had ook nog broers, toch? Ga je nog contact met hen opnemen?’

Ik schud mijn hoofd. 'Jonas, mijn oudste broer, heeft het te druk met zijn gezin. Hij schijnt tegenwoordig in Zeeland te wonen, en Janna, zijn vrouw, is zwanger van de vijfde. Ruben is alleen nog maar bezig met zijn politieke carrière. Ik denk niet dat hij blij wordt als ik voor zijn neus sta. Echt een voorbeeld voor hoe het hoort ben ik niet.'

'En toch ben je hier.'

'Ja,' antwoord ik met een zucht. 'En ik breek gelijk de boel af, zoals je ziet.' Ik wijs haar weer op het tafereel voor ons, dat onmogelijk over het hoofd te zien is. De kast is zichtbaar beschadigd op de plekken waar hij de strijd aanging met de muur, en de brokstukken beton en gipsplaat liggen verspreid over de vloer. Ik gok dat het er aan de andere kant nog heftiger uit moet zien. De meeste stukken muur zijn immers die kant op gevallen.

'Het lijkt verdomme wel een oorlogsgebied.' Mijn schouders gaan steeds lager hangen, hoe langer ik naar die klotekast kijk. Het liefst zou ik dat ding in stukken schoppen. De ezel in mij stoot zich echter geen twee keer aan dezelfde steen, want ik ben er nu wel achter dat dat stuk opgeperst zaagsel genadeloos wraak gaat nemen zodra ik de aanval heb ingezet.

'Het is gelukkig maar een kast. En een muur,' troost Miriam me. 'Zal ik kijken of de buurman thuis is? Misschien kan hij een tilletje geven en dan hangen we er wat voor tot het gerepareerd is.'

'Ik denk dat als de buurman thuis is, hij allang doorheeft dat we die boel hier aan het verbouwen zijn,' merk ik op. Tenzij hij nu dood op bed ligt omdat er een stuk gips op zijn hoofd is beland. 'Shit.' De omvang van deze ramp wordt me nu pas duidelijk. 'Dat repareren van die muur gaat waarschijnlijk ook nog even duren.'

'Ik denk niet dat er vanavond al een stukadoor langs kan komen.' Miriam heeft weer die twinkelen in haar ogen waarmee ze verraadt dat er een grapje aan zit te komen. Ik kijk haar niet-begrijpend aan. 'Het is zondagavond, muts. Weet je nog wel, die dag waarop niemand hier werkt. De zevende dag van de week. Rustdag? Gaat er weer een belletje rinkelen? De meeste stukadoors zitten op dit moment in de kerk.'

'Serieus? Tyfus, hebben ze dat nog steeds niet afgeschaft?' Blijkbaar is er al die tijd nog niets veranderd. 'Hebben de middel-eeuwen al gebeld dat ze hun gedachtegoed terug willen?'

'Abby.' Miriam kijkt me bestraffend aan. Dat probeert ze tenminste.

‘Dit gebouw is van GBM, en dat bouwbedrijf schijnt nog best hoog in de kerstboom te zitten in de kerk. Dus nee, hier is “zondag niet werken” nog steeds niet afgeschaft.’

‘Jij bent echt veel te goed ingeburgerd hier,’ mompel ik. ‘Trouwens, kerst is al bijna drie maanden geleden, dus het wordt tijd dat ze die kerstboom op het vreugdevuur gaan gooien. Of is dat een heidens feest?’

‘Dat gaat mijn pet te boven,’ grinnikt ze. ‘Jouw vader is dominee, toch? Dan heb jij alle *inside information*.’

‘Trut.’ Ik duw haar in de richting van de voordeur. ‘Ga jij nou maar bij de buurman aanbellen.’ Alsof hij nog niets gemerkt heeft. Wat een toestand weer. En er is niets wat ik kan doen om het ongedaan te maken. Ik heb nauwelijks geld en mijn enige steun en toeverlaat is Miriam. Mijn handen beginnen te trillen en alleen ik weet dat dat niet puur van angst is. Het is die roep die nooit zwijgt. Ik probeer heel hard te denken aan het aantal dagen, weken zelfs, dat ik die roep genegeerd heb, en hou mezelf weer de beloning voor.

‘Dit raad je nooit.’ Miriam komt mijn woning weer binnen en trekt de deur – hard, want hij klemt een beetje – met een klap dicht. Dat kan die kast niet aan. Met een luid gekreun en gekraak zakt hij verder weg en sloopt de muur van bovenaan tot net een halve meter boven de vloer. In het laminaat zitten diepe sporen waar de kast zich zojuist doorheen heeft geduwd.

‘Dubbelkut, tyfus nog aan toe!’

‘Dat hoorde ik!’ Miriam komt gehaast de woonkamer binnen. ‘Ben je gewond?’

‘Nee, ik niet, maar dit is gewoon te erg.’ Ik kan me niet indenken hoe diep ik nu in de problemen zit. Het is niets vergeleken met alle keren dat ik dacht dat er geen uitweg meer mogelijk was. Toen was er altijd nog een beetje hoop geweest, een diepgeworteld geloof in mij dat niet op wilde geven en dat zich vastklampte aan het idee dat het ooit op een dag beter werd. Dit ga ik nooit meer goedkrijgen. Dit wordt een schadepost die ik met mijn uitkering – loon krijg ik nog niet – nooit kan terugbetalen. En dan de buurman. Niet alleen zijn muur moet geruïneerd zijn. Ook zijn bed, en ik vrees dat de rest van zijn slaapkamer is verwoest.

‘Wat doen we nu?’ Miriam heeft zich weer laten zakken op de bank die tegen de andere wand staat. Het liefst zou ik ook op de bank

gaan zitten om te janken, maar opgeven staat niet in mijn vocabulaire. Niet dat ik een andere optie heb. Behalve de tijdelijke noodopvang, en die wilde ik nou net vermijden.

‘De buurman was niet thuis, zeker?’

Miriam schudt haar hoofd, maar weer fonkelt er iets in haar ogen wat verraadt dat ze een nieuwtje heeft. ‘Weet je wie er naast je woont?’

‘Een stukadoor?’

Ze schiet niet eens in de lach. Dat maakt het wel heel spannend. ‘Dokter Wesseling,’ zegt ze alsof het een beroemdheid is. ‘Een beetje de McDreamy van het verpleeghuis.’

Dat is veel te verwarrende informatie waar ik niet al te lang over na wil denken. ‘En is hij knap in vergelijking met de cliënten of met de andere artsen die er rondlopen?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Jij hebt hem gezien.’ En aan die verliefde blik in Miriams ogen te zien, weet ik al genoeg. Ik heb er alleen geen zin in. Ik hoef geen knappe buurman, die ik ook nog eens tegenkom op het werk. Niet dat dat ondenkbaar is, in dit appartementencomplex, maar toch. Knap is niet mijn ding, en ik weet dat knap subjectief is, maar als ik moet uitgaan van Miriams maatstaven – die zelf ook echt heel knap is – dan is mijn buurman oogverblindend knap.

‘Hij komt wel eens bij ons op de gesloten afdeling.’ Miriam kijkt nog steeds alsof ze het over een superster heeft. ‘Volgens mij verblijft zijn vader daar.’

‘Op de gesloten afdeling?’ Dat maakt McDreamy een heel stuk ouder dan dat ik ben, en die les heb ik wel geleerd. Iets met oude fietsen en jonge bloemen die knakken omdat de remmen roestig zijn.

Miriam haalt haar schouders op. ‘Ik weet het ook niet. Zelf heb ik hem nog nooit gezien. Hij schijnt rond de dertig te zijn of zo. Erg aantrekkelijk, beetje buitenlands, maar hij schijnt goed in de markt te liggen als ik die meiden hoor met wie ik werk.’

‘Zo te horen hebben jullie te veel tijd over. Stuur ze morgen even hier heen om die kast overeind te krijgen.’

‘McDreamy wil je vast helpen.’ Miriam trekt heel even suggestief een wenkbrauw op. De kwinkslag die ze wil maken, lost op in haar twijfel omdat ze niet precies weet wie ik echt ben. En waar ik geweest ben in mijn leven. Nog geen halfjaar geleden leerden we elkaar kennen toen ze extra conversatielessen Nederlands wilde. Ik was

vanwege het traject waarin ik zat in een vrijwilligersproject gedropt en zo werden we aan elkaar gekoppeld. Miriam sprak verbazingwekkend goed Nederlands, dus die lessen waren nonsens. Haar kon ik weinig leren. Zij mij des te meer. Voor het eerst ervaarde ik na al die jaren iets van vriendschap. Het was verslavend op een goede manier. We spraken elkaar steeds vaker en ergens voor de kerst vorig jaar vertelde ze me over een wonen/werken/leren-traject, dat vanuit de zorginstelling waar zij werkt gefinancierd werd. Het was mijn laatste strohalm, mijn enige mogelijkheid om te vertrekken uit het leven dat ik op dat moment leidde.

‘Weet je wat we doen?’ zeg ik met zoveel daadkracht dat ik mezelf bijna weet te overtuigen dat het goed gaat komen. ‘We zetten dat ding weer overeind. Dan ga jij naar je mannetje, ik ga hier de rommel zo goed als het gaat opruimen en dan wacht ik tot de buurman thuiskomt.’

‘En de rest van de spullen?’ Miriam wijst naar zo’n beetje alles wat nog in de verpakking staat. De keuken heb ik wel ingericht met de spullen die ik gekocht heb en we hebben bijna de hele middag gedaan over het in elkaar zetten van ‘het probleem’.

‘Ik kijk gewoon hoe ver ik kom,’ antwoord ik met een stem die moet suggereren dat ik alles onder controle heb. ‘Lukt het vandaag niet, dan komt het morgen wel.’

-2-

Abby

De stilte overvalt me zodra Miriam de deur achter zich heeft dichtgedaan. Het enige wat ik nog hoor is het razen van mijn hart. Het appartementencomplex ligt afgelegen tegen de duinen aan. Schuin aan de overzijde ligt het verzorgingstehuis waar ik morgen ga beginnen aan mijn opleiding. Het is een zogenaamd werken/leren-traject dat voor mij voelt als zwemmen of verzuipen. In die twintig uur per week dat je werkt, wordt er wel van je verwacht dat je gelijk op volle toeren meedraait en dat je de kennis die je nog niet hebt – in mijn geval dus helemaal niets – opdoet tijdens je studie die ook nog eens minimaal twintig uur van je week opslokt. Het plan dat ik had begint steeds meer als een droom te klinken waar ik eigenlijk niet eens recht op heb. Waar ben ik in godesnaam aan begonnen? Dit is toch helemaal niets voor mij? Als er iets was wat ik vroeger niet wilde worden, was het wel verpleegster, of schooljuf. Iets wat de meeste meisjes uit mijn klas wel wilden. Aan de andere kant, alles wat er de afgelopen tien jaar is gebeurd, stond ook niet op mijn wensenlijst. Niet op de manier waarop het gebeurde, in ieder geval.

‘En door, Abby.’ Ik maan mezelf op te staan zodat ik me nuttig kan maken. Theezetten bijvoorbeeld. Het heeft geen enkele zin om telkens maar terug te kijken naar wat is geweest om het vervolgens kapot te analyseren tot de conclusie dat ik liever een ander leven had geleid. Het punt is: ik ben nu hier, in een afgebroken appartement, en ik heb het koud. Naast bordkartonnen muren is de verwarming zichtbaar ook niet echt. De woning is een zogenaamde oude zusterswoning, die

is omgebouwd naar moderne maatstaven. Dat wil zeggen dat er een cv is, warm water en dubbel glas. Aan de muren hebben ze weinig veranderd. Echt geluiddempend zullen ze ook niet zijn. Niet dat het mij wat uitmaakt, ik ben het nodige gewend, al hoop ik wel dat mijn buurman het stereotype is van de vrijgezelle man hier in het dorp: eten bij zijn moeder, die ook de was doet en zijn huis schoonhoudt, en hij heeft totaal geen ambities om iets aan zijn vrijgezellenstatus te veranderen omdat geen enkele vrouw zijn moeder kan overtreffen.

Heel even lijkt het alsof er een band om mijn nek wordt getrokken. Ik doe mijn best dat nare gevoel weg te slikken. Moeders en kinderen. Het blijft een gevoelig onderwerp waar ik nu niet te lang bij stil wil staan. Het enige wat me op de been houdt is het rotsvaste geloof dat de band tussen moeder en kind onlosmakelijk is. Tegelijkertijd is het een ijdele hoop, want ik weet als geen ander hoe weinig die band uiteindelijk voorstelt. Hij is door te snijden met een simpel kaartje.

Met een kop thee nestel ik me in de vensterbank van wat mijn slaapkamer zou moeten worden. Ik woon op driehoog en het uitzicht is prachtig, maar eenzaam. Ik mis de reuring van de stad. Het gekrijs van de buurvrouw, de hangjongeren bij de speeltuin met hun soundblasters, de ronkende auto's en het zeer regelmatige geluid van sirenes, met name van de politie. Ik mis het. Niet omdat ik ervan hield, maar omdat het me er iedere keer weer aan herinnerde dat ik vrij was en zelf keuzes kon maken. Dat is eng. Vooral omdat ik een keuze maakte die me lijkt terug te sturen naar tien jaar geleden. En dat verlamt me. Zit ik hier omdat ik dat echt wil, of deed ik weer iets waarvan ik dacht dat ik er goed aan deed, omdat andere mensen mij dat vertelden?

'Tering, wat een klotezooi! Met één teug giet ik de thee achterover, maar ik verslik me in het gloeiendhete water. Al hoestend en proestend haast ik me naar de kraan waar ik gretig onder ga hangen. Het lijkt wel alsof er een oververhitte egel in mijn mond is gepropt. Tranen rollen over mijn wangen van de pijn. Het koude water stroomt in mijn mondholte. Het verkoelt direct.

'Gaat het?' klinkt het achter me.

'Nee,' sputter ik door het water heen. 'Ik brand verdomme m'n bek aan die tyfus-hete thee.'

'Buurvrouw toch, wat een taal op de kostelijke zondag.'

Ik hoor aan zijn stem dat hij het wel amusant vindt. Er is alleen

een ander woord dat de alarmbellen doet rinkelen. *Buurvrouw*. Dit is mijn buurman. Dokter McDreamy. Die waarschijnlijk al gezien heeft wat ik met zijn slaapkamer heb gedaan. Met het water nog druipend uit mijn mond draai ik me om en schrik me vervolgens de pleuris als ik recht in die donkere ogen kijk.

Is dit dokter Wesseling?

Dat kan helemaal niet. Dit is de persoon aan wie ik de afgelopen jaren vaak heb gedacht, en waarvan ik zeker wist dat hij, als enige waarschijnlijk, wel blij zou zijn om mij te zien. Zo kijkt hij op dit moment niet. Zijn volle wenkbrauwen, die overigens een stuk minder borstelig zijn dan vroeger, staan in een lichte frons, waardoor zijn bruine ogen heel serieus kijken. Zijn bijna zwarte haren, die korter zijn dan vroeger, maar nog steeds een grote grove slag hebben waardoor het wat opkrult bij de boord van zijn colbert, geven hem inderdaad een exotisch tintje. Maar ik weet zeker dat hij hier is geboren en getogen.

Maar hij is geen van ons.

Een kamper, een woonwagenbewoner, ander soort. Dat was hij wel, maar niet een van ons. Zo werd er altijd over hem gesproken. Dat brandende gevoel is ondertussen uit mijn mond weggetrokken en heeft zich verzameld in mijn borstkas. Ik weet niet zeker of ik het heel erg benauwd ga krijgen, of binnen nu en een minuut of wat over mijn zuiger ga. Mijn buurman kijkt me nog steeds starend aan. Alsof ik een insect ben waarvan bij niet weet of hij het dood moet slaan of buiten de deur moet zetten in de vrije natuur. Hij lijkt wat langer, maar dat kan ook door het corduroy-colbert komen en die lichte pantalon waardoor hij er zo slim en volwassen uitziet. Hij is duidelijk niet meer het jongetje van vroeger, en ik weet bijna zeker dat hij het meisje van vroeger niet meer herkent.

Dokter Wesseling. En zijn vader woont in de gesloten afdeling waar Miriam werkt. Dat klopt niet. Silas, mijn Silas, heeft geen vader, en hij heette ook geen Wesseling. Deze man is overduidelijk niet blij met mij als buurvrouw. Dat zie ik nu al. Hij heeft zelfs, waarschijnlijk om zijn woede onder controle te krijgen. Ik moet het hem uitleggen, en mijn excuses aanbieden, maar er komt nauwelijks geluid over mijn lippen. Het lijkt net of ik naar een soort mindfuck sta te kijken. Hij is het, en toch weer niet. Heel even schiet dat gevoel van blijdschap door me heen, omdat ik hoop dat het lot me gunstig gezind is met

hem als buurman, maar dan zie ik het in zijn gezichtsuitdrukking. Hij herkent me wel, maar doet heel erg zijn best om dat niet te laten merken.

Hij wil me niet meer kennen.

Met een reden, Abby.

Ik moet me voorstellen, al is het alleen maar om de schijn op te houden en zijn spel mee te spelen.

-3-

Silas

Ik weet dat ik niet mag klagen, en dat ik mijn zegeningen zou moeten tellen omdat er genoeg is om dankbaar voor te zijn. Het is iets wat ik iedere dag tegen mezelf zeg, en soms heeft het lot bepaalde situaties voor me in petto waardoor ik het ook weer beter snap. Zoals nu. Het zwarte rouwrandje dat om mijn dag heen was getrokken, komt in een heel ander perspectief te staan als ik de deur van de onderburen open zie staan en een vrouw in paniek hoor smeken.

Instinctief stap ik naar binnen. ‘Gaat het?’ roep ik in willekeurige richting.

‘Hij is gevallen,’ klinkt het jammerend. ‘En ik krijg hem niet meer in zijn stoel.’ Het geluid komt vanuit de keuken. De woning is duidelijk ingericht op een bewoner in een rolstoel. Het stel dat hier woont, is hier pas een paar weken geleden ingetrokken, en is nogal op zichzelf. Niet dat ik bij iedereen de deur platloop omdat ik floreer op zoveel mogelijk sociale contacten. Allesbehalve. Van jongs af aan al beperk ik mijn sociale leven tot een minimum en dat bevalt me tot nu toe erg goed. Hoe minder mensen je kent, hoe minder je gekwetst kunt raken. En als je aan niemand je hart geeft – of wat er nog van over is – dan kan het ook niet meer breken.

Toch breekt er een stukje van mijn hart af als ik de keuken in loop. De bewoonster, die ik meen te herkennen uit het verpleeghuis, zit op haar knieën op de grond, gebogen over haar vriend die op zijn buik ligt. Zijn rolstoel ligt een eind verderop op zijn kant. Voor het dramatische effect had het wiel nog doelloos moeten draaien, maar alles was, op haar gesmeek na, stil.

‘Toe nou,’ hoor ik haar zeggen. ‘Als je nu een beetje meewerkt, dan kan ik je wat omhoog krijgen.’

‘Laat me,’ mompelt hij. ‘Laat me gewoon hier liggen.’

‘Doe niet zo gek.’ De bewoonster richt haar smekende blik om mij, ik voel me direct schuldig dat ik haar naam niet eens weet. Ik heb haar wel eens gezien in de wandelgangen hier en in het verpleeghuis, maar ik heb me nooit voorgesteld. Volgens mij doet ze zo’n combinatieopleiding, maar zeker ben ik niet.

‘Kan ik helpen?’ Ik sta er voor mijn gevoel een beetje doelloos bij en het lijkt me ook zo brutaal om hem ineens op te pakken.

De vrouw knikt dankbaar. ‘Als jij hem op wilt tillen, dan houd ik de rolstoel vast. Ik kan nu net de draai niet maken.’

Dat lijkt mij ook een uitdaging, maar ik doe net alsof het geen enkel probleem is. De man op de grond duwt zich met tegenzin omhoog. Hij steunt op zijn armen waardoor ik de mijne onder zijn oksels kan steken om hem op te tillen. Zijn spieren intimideerden me. Hij is niet overdreven gespierd als een bodybuilder, maar deze jongen besteedt duidelijk veel aandacht aan zijn lijf.

Biddend dat mijn rug het gaat houden, til ik hem overeind. Hij klampt zich stevig aan me vast waardoor het iets makkelijker gaat. Beroepsmatig help ik ook regelmatig met het tillen van patiënten, maar zij veranderen acuut in een zak aardappelen zodra je hen vastpakt. Dat is nu niet het geval. Deze man werkt mee. Het lukt me om hem te verplaatsen naar zijn rolstoel. Daarbij moet ik hem wel een stukje over de vloer slepen met zijn benen. Het valt me op dat die bewegingloos aan zijn onderlijf hangen. Wat zou er met hem gebeurd zijn? Het is dat ik ze niet ken, en dat deze vraag te persoonlijk is, anders had ik misschien wel het gesprek aangeknoopt. Nu concentreer ik me volledig om hem goed neer te zetten in zijn stoel.

Zijn vriendin houdt gelukkig de rolstoel vast. Ik wil mijn onderbuurman direct loslaten zodat ik achteruit kan stappen om mijn weg naar huis weer te vervolgen, maar hij houdt me nog steeds stevig vast in zijn omhelzing. Wanhopig kijk ik naar zijn vriendin. Het verdriet in haar ogen doet mij ook een paar keer slikken. Ik ben zo’n sukkel die altijd moet huilen als iemand anders huilt. Dat heeft me de titel ‘meelevend’ opgeleverd, maar het is gewoon een heel irritant automatisme. Alsof ik zelf geen emoties heb en daarom die van iedereen om me heen overneem.

‘Hij huilt,’ mimet ze en maakt een soort gebaar waarmee ze aangeeft dat ze het van me overneemt. Ik knik dat ik het begrijp. Een paar tellen later voel ik haar armen onder de mijne doorgaan, zodat ik uit zijn greep kan komen zonder dat hij zijn hoofd hoeft op te tillen en ik zijn tranen kan zien. Pas als ik weg stap, hoor ik het verdriet.

‘Ik kan het niet meer,’ snikt hij tegen de schouder van zijn vriendin aan. Ze grijpt hem steviger vast. Sust dat ze bij hem is en dat ze het begrijpt. Geruisloos sluip ik terug de gang in. Het is een heel bijzonder schouwspel dat ik niet wil verstoren door geluid te maken. Ze kust de tranen op zijn wangen en kruipt vervolgens bij hem op schoot. Ik sta in de deuropening en kijk toe. De omhelzing die volgt is zo liefdevol dat het me pijn doet. Nog geen minuut ervoor had ik de hemel geprezen dat ik niet aan een rolstoel gebonden was voor de rest van mijn leven. Dat mijn lijf nog wel functioneerde vanaf mijn middel. Maar op dit moment, nadat ze me met een glimlach bedankt heeft, en ik op het punt sta om het huis te verlaten, wil ik niets liever dan in zijn schoenen staan.

Dus tel ik wederom mijn zegeningen om toch maar enige dankbaarheid te kunnen tonen voor het leven dat ik leid, en vervolg mijn weg naar mijn eigen appartement. Het is niet groot, maar ik woon er fijn. Het uitzicht is prachtig op ieder moment van de dag, en ik woon tegenover mijn ene werkplek en op een redelijke reisafstand van mijn andere werkplek. Ik kan wandelen in de duinen, wat ik graag doe, en binnen tien minuten ben ik op het strand. Er zijn genoeg hardlooproutes in de buurt, en mijn beste vriend woont in hetzelfde complex. Reden tot klagen heb ik niet. Binnen de kaders van wat er voor mij mogelijk is, ben ik gelukkig. En toch voelt het vandaag anders. Een onrustig gevoel woedt door mijn lijf heen, en ik word er een beetje bang van. Alsof het einde van mijn vertrouwde wereld me opwacht aan de andere kant van mijn voordeur.

Toch is alles precies zoals het hoort als ik mijn huis binnenstap. De gang, de woonkamer, de keuken zijn allemaal prima in orde, maar ik hoor geluiden die ik niet direct kan plaatsen, en ze komen vanuit de slaapkamer. Dat is heel vreemd. Ik ben geen held, laat ik dat vooropstellen, dus met een behoorlijke dosis spanning in mijn lijf loop ik op het geluid af. Zodra ik mijn slaapkamerdeur opendoet weet ik even niet wat ik zie en hoor. Mijn eerste idee is dat ik hallucineer,

dit kan gewoon niet waar zijn. Het lijkt wel alsof er een bomaanslag is gepleegd. Of een gasontploffing. Heel langzaam dringt het tot me door dat de nieuwe buurvrouw is gearriveerd, en ze kan letterlijk en figuurlijk de bakstenen uit de muur vloeken. Ieder zijn talent, denk ik dan maar, al zou ik er zelf niet zo mee te koop lopen. Omdat ik me toch wat socialer wil gaan opstellen, neem ik me voor om niet te gaan zeuren over de ravage, maar gewoon vriendelijk kennis te maken met de nieuwe bewoonster en te vragen wat er precies gebeurd is.

‘Gaat het?’ groet ik als ik alles zoveel mogelijk in het juiste vakje in mijn hoofd heb ingedeeld. Kast, muur, en heel veel schade zijn de hoofdonderwerpen. Ik heb totaal geen idee hoe ik dit allemaal ga restaureren. Misschien dat de verzekering dit dekt, ik weet het niet. Het gaat in ieder geval veel geld en tijd kosten. En dan woont er zo te horen ook nog een randfiguur naast me. De vorige bewoonster was een heel rustige dame die nauwelijks geluid maakte. Soms vroeg ik me af of ze nog leefde. Ze hield van lezen, haken en wandelen. Ging iedere dag geruisloos naar haar werk, en kwam aan het einde van de dag weer thuis. Ze ontving nooit visite en had verder ook geen luidruchtige hobby’s. Ik was zeer gesteld op haar en toen ze vertelde dat ze ging verhuizen, wist ik al dat niemand haar zou kunnen evenaren en het er alleen maar slechter op zou worden.

Omdat ik op dit moment toch even andere prioriteiten heb dan het wensen van een bejaarde buur, schaar ik mijn nieuwe buurvrouw met haar grof taalgebruik voor het moment onder het subkopje ‘daar kijken we later nog eens goed naar’. Ik neem me voor dat ik doe alsof ik het allemaal heel luchtig oppak, ik ben namelijk iemand die zeer content is met zijn situatie en zijn zegeningen. Bovendien ben ik vanaf nu heel open en sociaal. En om dat nog eens te onderstrepen maak ik een komische kwinkslag naar haar woordkeuze met betrekking tot de dag van de week en stap vervolgens over de brokstukken van wat eens mijn muur was om te zien wat voor een dragonder er naast me is komen wonen. Zodra ze zich omdraait hoop ik met heel mijn hart dat dit een hele slechte grap van mijn verbeelding is.

Red me van de onderstroom.

‘Hi,’ zegt ze zachtjes. ‘Er is een ongelukje gebeurd, maar ik kan het uitleggen.’

‘Zoiets dacht ik al.’ Ik zeg het met een glimlach, maar die is allesbehalve echt. Het zwarte randje om mijn dag is nu een groot gapend

gat geworden met daaromheen een strookje dag. Dat ene moment van vandaag dat even fijn voelde, wordt momenteel verpulverd op de achtergrond van mijn bestaan.

Wat doet zij hier?

‘Wat is er gebeurd?’ pers ik eruit. Alles in me beeft. Ze is het. Ze is het echt. Geen idee waaraan ik haar precies herken, maar ik weet het gewoon. Alsof ik het voel, want ze lijkt niet meer op haar vroegere zelf. Haar haren hebben een donkerblonde tint die duidelijk uit een potje komt, ze is wat ronder bij de heupen en heeft iets meer versieringen. Een neuspiercing, één oor volgeschoten met ringen en volgens mij heeft ze zelfs een tatoeage op haar onderarm, maar dat kan ik niet zo goed zien vanwege haar truitje dat ze tot halverwege haar onderarmen heeft opgestroopt. Ze is uitgegroeid tot het type waar mijn oma me voor zou waarschuwen.

‘De kast viel,’ zegt ze uiteindelijk. Ik heb waarschijnlijk staan staren als een halve tamme. Zoals gewoonlijk. ‘We kregen hem niet op z’n plek en toen we hem opzijschoven, kantelde hij zo tegen de muur aan,’ ratelt ze. ‘Het is echt een tyfusding, want het in elkaar zetten was een ramp en eigenlijk wilde ik deze helemaal niet, want ik vond die duurdere mooier en dat heb ik ook hardop gezegd, dus daarom viel die klotekast jouw muur aan. Puur en alleen om zijn gram te halen. Karma is een bitch, denk ik.’ De snelheid waarmee ze praat duizelt me. Haar stem klinkt nog net zo betoverend als toen.

‘En die muur kon dat gedrag van jouw kast niet echt op prijs stellen, zeker?’

‘Nee, zeker niet,’ lacht ze.

O god, ze lacht. De zon breekt door die donkere wolk die om me hangt heen, en het liefst wil ik dat stralende ding de grond in trappen om mijn zogenaamde zegeningen te behouden. Ik wil haar niet. Niet hier. Van alle mensen die er in de wereld bestaan moet zij uitgerekend naast me komen wonen en zo te zien herkent ze me niet eens. Dat is nog het ergste. Zij herinnert zich mij niet meer, en maakt mij daarmee ongedaan. Het lijkt net of mijn hart met iedere ademteug steeds een stukje meer verdwijnt. Ik zie de onderbuurvrouw weer voor me. Haar lippen op het voorhoofd van haar geliefde. Ik ken hun verleden niet, maar je voelt die onlosmakelijke band tussen hen. Het omgekeerde van wat er tussen mij en mijn buurvrouw is.

Ze kent me niet meer.

‘Ik ben Abby, trouwens.’ Ze steekt haar hand uit.

‘Hi.’ Mijn handen houd ik expres in mijn zakken. Ooit zou ik er een moord voor hebben begaan om haar aan te raken. Nu weet ik dat er een stuk van mezelf zal sterven als ik dat doe. Waarom blijven sommige herinneringen je altijd achtervolgen? Het liefst zou ik ze, netjes opgevouwen en wel, in een koffer stoppen en ze bij het oud vuil zetten. Haar is dat zo te zien wel gelukt.

‘Wat doen we nu?’ Ze wiebelt heen en weer op haar voeten. Het geeft me een gerust gevoel, want ik herken dat gebaar. Ze is zenuwachtig. Zou ze dan toch weten wie er hier voor haar staat? En vindt ze me dan nog steeds een kneus, of kijkt ze voor de verandering een keer tegen me op? En niet alleen omdat ik een kop groter ben.

‘Het lijkt me een goed idee als jij morgen de huismeester belt,’ begin ik.

‘Doe ik.’

Succes, want die huismeester hebben we niet.

‘En ik hoop dat dit zo snel mogelijk in orde gemaakt wordt,’ ga ik zo zakelijk mogelijk verder. Iets wat niet echt mijn toon is, en volgens mij komt het er ook niet echt geloofwaardig uit, al is het beter dan mijn gewoonlijke gestotter waarmee ik haar altijd bestookte. ‘Ik heb namelijk een heel drukke baan en ben zeer gesteld op mijn privacy,’ gooi ik er gewichtig achteraan. Het slaat nergens op en ik hoop maar dat ze niet denkt dat ik heel gekke dingen doe in mijn vrije tijd, of bizarre hobby’s heb. Het enige wat ik doe als ik thuis ben is een boek lezen, of me voorbereiden op de volgende dag.

‘Begrijp ik,’ zegt ze knikkend. ‘Ik ga morgenochtend gelijk bellen. Dat had ik vanavond al willen doen, maar het leek me niet gepast om dat op zondagavond te doen.’

Hypocriet. Alsof zij zich ooit aan dat soort regels heeft gehouden. Kinderen van de dominee zijn het ergst van iedereen, zei mijn oma altijd. Ieder Bijbelboek konden ze opnoemen en ze wisten precies hoeveel kinderen Abraham had en hoe ze allemaal heetten, maar ondertussen, als de leraren niet keken, waren het een stel ratten. Vooral die broers van haar.

‘Zal ik je helpen opruimen?’ Ze stroopt haar mouwen op en nu is het wel duidelijk dat ze meer dan één tatoeage heeft. Er gebeurt iets heel vreemds in mijn binnenste, en ik hoop maar dat ze nu niet aan mijn gezicht kan zien wat ik denk. Waarom heb ik zulke vreemde

gedachten? Abby glimlacht daadkrachtig. 'Ik heb puinzakken.'

In mijn verbeelding zegt ze iets anders, en ik schud driftig mijn hoofd om weer terug in het hier en nu te komen. 'Nee hoor,' stamel ik. 'Dat opruimen doe ik morgen wel. Bovendien, ik heb een rottag gehad, dus ik wil nu gewoon even met mijn benen gestrekt op de bank.'

Abby knikt instemmend. 'Zal ik anders een laken voor het gat hangen?' gaat ze behulpzaam verder. Die bezorgdheid in haar ogen doet iets met me. Het is de aandacht waar ik al die jaren naar hunkerde en die me op de been hield. Door nostalgie mag ik me echter niet laten leiden. Dit is nu, het heden, en Abby is een buurvrouw die ik zo snel mogelijk weer achter haar muur moet krijgen.

'Bespaar je de moeite,' mompel ik in de hoop het opkomende gevoel van sentiment te onderdrukken.

'Maar waar slaap je dan? Want volgens mij is je bed behoorlijk geraakt.'

'Ach, dat bed is wel wat gewend,' wimpel ik haar opmerking weg. Inwendig geef ik mezelf een standje voor deze sneue opmerking. Alsof ik tegenover haar moet opscheppen over mijn bedprestaties. 'Ik gebruik hem wel eens als springkussen,' zeg ik er snel achteraan om mijn opmerking iets minder puberaal te laten klinken.

'Oh, echt?' lacht ze weer. 'Dat lijkt me heerlijk.'

'Is het ook,' flap ik eruit. De uitnodiging om de volgende keer mee te doen weet ik gelukkig binnen te houden. Abby blijft me glimlachend aankijken, alsof ze weet wat ik denk en al doorheeft dat ik haar heel gemakkelijk ga vergeven. Ze zou er niet eens om hoeven te vragen. Alleen al door naar haar te kijken voel ik de zon weer op mijn huid. De kuiltjes in haar wangen zijn dieper geworden en haar wangen lijken iets voller. Ze heeft mooie witte tanden. Veel rechter dan vroeger, maar die ogen zijn nog steeds zo sprankelend als hoe ik ze me herinner. Bruin met groen. Heel bijzonder. Ze is een stapje dichterbij gekomen.

'Moet ik echt niet helpen om je bed enigszins springkussen-klaar te maken?' vraagt ze met een blik die de puber in me weer doet ontwaken. Voor het eerst lijkt het me geweldig om een deel van je geheugen te kunnen wissen. Dan stonden we hier vandaag als twee vreemden tegenover elkaar, en werden we langzaamaan vrienden. Heel goede vrienden, want meer heb ik niet te bieden. Aan de andere

kant, als ik haar uit mijn geheugen moet deleten, zou ik nooit meer de persoon zijn die ik nu ben. Hoe ik het ook wend of keer, zij is een van de mensen die me gevormd hebben. Dankzij haar sta ik waar ik nu sta.

‘Ik slaap wel bij Anne,’ zeg ik uiteindelijk om een eind te maken aan dit gesprek. ‘Die woont hierboven.’

‘Anne?’ Ze trekt even haar wenkbrauwen op en ik weet niet zo goed wat ik van haar uitdrukking moet maken. Is het teleurstelling? En is dat nou mijn ego dat een rondedansje doet? Alsof ik blij moet zijn dat Abigail Kooistra – want dat is de naam die ze angstvallig voor zich houdt, zo te zien – mij als object van begeerte ziet en nu jaloers is omdat ik eventueel met een andere vrouw ben. Of is ze verbaasd? Snapt ze niet dat iemand zoals ik samen kan zijn met een ander levend wezen? Ben ik voor haar dan toch nog steeds die slome van vroeger?

‘Hierboven zijn toch die grote appartementen?’

‘Ehm...’ In mijn hoofd sloeg ik al een gevaarlijke weg in naar het land van ‘dat moet je toch echt vergeten’. Wat zou het heerlijk zijn als dementie selectief te werk zou gaan. Niet je mooiste herinneringen wegpakt. Geen streep door de mensen waar je van houdt en die van jou houden, maar gewoon die zwarte vlekken wegpoetst op je tijdlijn. Dat zou de ideale vorm van alzheimer zijn. Ik doe mijn best me haar vraag weer te herinneren. Het ging volgens mij over appartementen. ‘Klopt,’ zeg ik om wat tijd te winnen. ‘De vader van Anne is de directeur van GBM, dus in principe is hij de eigenaar van het gebouw. Dan is het wel logisch dat zijn zoon een van de betere appartementen heeft. Zegt hij zelf trouwens ook,’ gooi ik er snel achteraan voor het geval ze denkt dat ik graag roddel. ‘Bovendien is het een zogenaamde showwoning, dus hij mag er niets aan veranderen en soms moet hij ineens pleite zijn als er mensen komen kijken.’

‘O, Anne is een hij.’ Ze lijkt wel opgelucht door die ontdekking en vreemd genoeg doet me dat goed. ‘Ik dacht dat Anne een zij was, maar het kan natuurlijk ook een jongensnaam zijn. Dom van mij.’

‘Nee hoor, meer mensen maken die denkfout,’ zeg ik alsof ik haar leed nog een beetje meer moet verzachten. ‘Anne is gewoon een vriend van mij, en een collega,’ verklaar ik er ook nog eens achteraan. ‘Dus ik ga maar snel, want we moeten morgenvroeg beginnen.’

‘Ja, is goed.’ Haar blik dwaalt af naar iets op de vloer, en heel even

ziet ze er zo verloren uit dat ik gewoon niet meer weet wat ik moet doen. Hier blijven staan of mijn arm om haar heen slaan en zeggen dat het wel goed komt.

‘Nou, dan moet je maar snel gaan.’ Ze kijkt me weer aan en dat herinnert me aan de afstand die er duidelijk tussen ons is. ‘Dan kan ik ook weer verder.’

‘Oké.’ Als mijn typische tamme zelf, laat ik mijn hoofd op en neer gaan. Waarschijnlijk vindt ze me maar een rare snuiter. De meeste mensen zouden waarschijnlijk heel anders hebben gereageerd als hun nieuwe buurvrouw de slaapkamermuur had gesloopt. Interactie en sociaal wenselijk gedrag zijn nooit mijn ding geweest, en hoewel ik er op mijn werk geen last van heb – wat logisch is, want ik werk in de palliatieve zorg – is het buiten de muren van mijn werkplek toch een stuk lastiger, merk ik.

Abby glimlacht weer. ‘Ik bel morgen gelijk de huismeester, en dan laat ik het je weten. Mag ik je nummer?’

Tien jaar geleden was dat mijn ultieme droom, nu is het helaas bittere noodzaak. ‘Gooi maar een briefje op mijn bed,’ antwoord ik. ‘Ik ben morgen de hele dag aan het werk en dan heb ik mijn telefoon toch niet aan staan.’ Geheel in stijl met mijn antwoord draai ik me om en stap over de wrakstukken heen terug naar mijn eigen huis. Ze roept nog iets na en pas als die woorden tot een geheel zijn gekomen in een zin, slaat het besef als een golf tegen mijn hele lijf. Het doet me wankelen en even ben ik geneigd om rechtsomkeert te maken. Maar die tijd is voorbij.

Lieve Abigail

Mag ik je vergelijken met een zomerse dag?

Nee, dat zou niet gaan.

Jij bent veel liever en zachter

*En jouw lach straalt helderder dan een
Fonkelende sterrenhemel bij een heldere nacht.*

Geen regenbui zal jou deren

En een donderwolk heeft op jou geen vat

Jij bent mijn zomer en mijn lente

Mijn baken in een onzekere nacht

De enige warme zonnestraal

Waar ik in mijn kou naar smacht

Liefs, S.

-4-

Silas

Er is maar één plek in de wereld waar ik liever ben dan in mijn eigen huis, en dat is het penthouse van Anne. Door de hoge ramen die vrijwel overal zijn waar het mogelijk is, voelt het alsof je heel dicht bij de hemel bent. Bij helder weer kun je tot aan de Maasvlakte kijken en als je in de slaapkamer staat, zie je zelfs de hoogovens in IJmuiden. Als je die kant op kijkt, want in de slaapkamer zit een lichtstraat – oftewel een glazen plafond – waardoor je 's nachts onder de sterrenhemel ligt. Het is met recht een droomappartement. Vooral omdat je geen burens hebt.

‘Dus ze heeft een kast door je muur heen gegooid?’ Anne reikt me het biertje aan waar ik de hele tijd al naar snak. Het gaat puur om de smaak, want het enige wat Anne in huis heeft is alcoholvrij bier. Als ik het etiket beter bekijk, gaat dit drankje me ook niet voorzien in mijn smaakbehoefte.

‘Bier groene thee? Moet dat niet “bier met groene thee” zijn?’

Anne haalt zijn schouders op. ‘Het schijnt gezond te zijn.’

Dat durf ik te betwijfelen, maar ik ben niet in de stemming om tegen hem in te gaan. ‘Ga nooit in discussie met een aankomend chirurg’ is immers al jaren mijn levensmotto en dat hou ik graag in ere. Gulzig neem ik een slok en ik heb direct spijt. Zo subtiel mogelijk slik ik de bizarre smaaksensatie door. Het smaakt naar bier waar iemand een kop koude groene thee doorheen heeft gedaan.

Anne gaat op de stoel tegenover me zitten en vouwt zijn benen onder zich in een soort lotushouding. Hij is net een mediterende bidsprinkhaan als hij zo zit. Vooral vanwege zijn grote helderblauwe

ogen waarmee hij door alles en iedereen heen lijkt te kijken. Zijn joggingbroek slobbert om zijn benen, en zoals altijd in zijn vrije tijd draagt hij een T-shirt met een vage quote die ik nu niet kan lezen omdat zijn vest eroverheen valt. Zijn sluike rode haar zit wat warrig om zijn hoofd. Het valt me nog mee dat hij zijn hoody niet op heeft. Op zijn werk ziet hij er onberispelijk uit en draagt hij steevast een donkere jeans – niet verwassen – met een V-hals pullover en een overhemd. Thuis, in het glazen penthouse dat zijn vader voor hem geregeld heeft, lijkt hij net een drugsverslaafde met gevoel voor stijl. Wat dat betreft past hij perfect bij het interieur. Zelfs als hij zich kleedt als zwerver met een dag verlof, zoals ik vandaag, ziet hij eruit om door een ringetje te halen. Dat kun je van mij niet zeggen. Waarom, uitgerekend op een dag als vandaag – de dag dat Abigail voor mijn neus staat – heb ik mijn meest fantasieloze outfit aan? Vind ik het gek dat ze me aankeek alsof ik uit een of ander stoffig universum kwam? Silas, van planeet Pias.

‘Is ze wel aardig?’ vraag Anne al knabbelend op zijn rijstwafel. Hij wijst me op het pak dat op de salontafel voor me staat, maar ik heb al genoeg ontberingen doorstaan vandaag.

‘Ik ken haar niet echt,’ antwoord ik al schouderophalend. In de verte hoor ik bij wijze van al een haan kraaien. Hoewel zij degene was die me duidelijk niet herkende, voel ik me alsnog een verrader dat ik me niet gewoon heb voorgesteld en haar heb gevraagd hoe het met haar ging. Ze is tien jaar lang van de aardbodem verdwenen geweest. Niet letterlijk natuurlijk, maar wel van mijn aardbodem. Wie weet wat ze allemaal heeft meegemaakt. ‘Ik denk dat ze ergens eind twintig is,’ ga ik verder omdat Annes starende blik informatie uit me probeert te trekken. ‘En volgens mij doet ze zo’n werken/leren-traject hier in het verpleeghuis.’ Voor de zekerheid check ik even of mijn neus niet groeit. Ik had vorige week een nieuwe naam op de planning zien staan: ‘Abigail Kooistra’, en sindsdien ben ik heel hard bezig om mijn zegeningen te tellen en mijn hoofd koel te houden. Ik ging er niet vanuit dat zij het zou zijn, dat was het meest makkelijke scenario in mijn hoofd. Want wat als ze het wel was, wat moest ik dan in hemelsnaam tegen haar zeggen? Hetzelfde wat ik jaren geleden ook niet tegen haar zei? Ergens in mijn la – ik weet precies waar – ligt nog steeds het zilveren kettinkje dat ik haar wilde geven voor haar zestiende verjaardag. Het kolibrie-bedeltje dat eraan

hangt ben ik helemaal in Den Haag gaan halen op de fiets omdat ik geen geld had voor het openbaar vervoer. Al tien jaar lang bewaar ik het, als de eerste beste loser die denkt dat hij het haar een keer voor haar verjaardag – op vijf juli, want ik weet precies wanneer ze jarig is en hoe oud ze wordt – kan geven.

‘Zou ik haar mee kunnen vragen naar mijn oma’s verjaardag?’ doorbreekt Anne mijn mijmeringen.

‘Want?’

Anne haalt zijn schouders op, maar eigenlijk weet ik het antwoord al.

‘Waarom vertel je het niet gewoon? Misschien hebben ze een vermoeden en wachten ze gewoon totdat jij het ter sprake brengt.’

‘Nog een ziekte waarvan ze me moeten genezen? Nee, dank je, ik heb genoeg therapie gehad in mijn leven.’ Anne sluit zijn ogen. Zijn handen legt hij op zijn knieën alsof hij ieder moment kan gaan mediteren. Dat heeft hij nog nooit eerder gedaan, maar vanavond zijn er wel meer dingen gebeurd die ik nooit eerder had meegemaakt. ‘Bovendien heb ik totaal geen interesse in een relatie, dus waarom zou ik van alles overhoop gaan halen als ik er verder toch niets mee doe?’

Er zitten zoveel valkuilen in zijn opmerking dat ik het niet eens waag om er iets over te zeggen. Als hij Abby mee uit wil vragen, heeft hij mijn zegen. Hij zal toch niets met haar beginnen.

‘Ik heb vandaag nog een goede daad verricht,’ verander ik het onderwerp, en ik vertel aan Anne wat er was gebeurd bij de nieuwe bewoners beneden, zodat ik ook zijn leven weer wat in perspectief kan brengen. Niets geeft een grotere realiteitscheck dan wanneer iemand van je eigen leeftijd komt te overlijden, of een dusdanig ernstige aandoening heeft waardoor je niet met die persoon wilt ruilen. Niet dat Anne dat nodig heeft. Werken op de neurochirurgie lijkt me één grote realiteitscheck, maar ik wil gewoon ook iets vertellen om mijn eigen gedachten af te leiden.

‘Was je erbij?’

‘Ik liep toevallig langs,’ vertel ik. Stom dat ik mijn verhaal niet gewoon bij het begin begonnen ben. ‘De voordeur stond open. Ik hoorde zijn vriendin huilen, dus ben ik naar binnen gegaan.’

‘Een held ben je.’ Anne proost met zijn nepbier. Ik ken hem lang genoeg om te weten dat hij dit niet sarcastisch bedoelt. Hij is daarom ook een van de weinigen waar ik goed mee op kan schieten. Blijkbaar snappen we elkaar zonder iets uit te hoeven leggen.